nende taga kütid, kõige ees Detlew ühes oma suurtsugu jahiwõerastega. Walmoden oli oma külalistega põtra taga ajanud, kes meeleheitmises Thue jõekesest läbi oli ujunud. Koerad kui ka kütid pidiwad kaugelt ümber silla minema, mille läbi põder nendest kaugele ette jõudis.

Koerad, kes põtra õues tundsiwad olema, hakkasiwad pürjermeistri wärawa taga wihaselt haukuma.

„Tehke wäraw lahti!“ karjus Walmoden, kes hobuse seljast üle õue müüri waatas ja ühes õue nurgas surnud põtra nägi.

„Siin ei ole herra Walmodenil midagi käskida, siin olen mina peremees!“ wastas pürjermeister.

See oli ägeda tüli algus pürjermeistri ja mõisaherra wahel, mis sellega lõppes, et Walmoden ütles: „See on minu põder! Mina ajasin teda taga ja silmapilk annate põdra wälja, ehk teie käsi käib halwasti!“

„Tehke aga et minu maja lähedalt minema saate,“ wastas pürjermeister, „muidu ei wastuta ma millegi eest; muidu wõiks teiega niisama juhtuda kui põdraga! Kui teie mind weel edasi sõimate ja ähwardate, siis lasen teid wangi wõtta. Siin oleme meie kodanikud isandad!“

Sääl näitas Walmoden rusikat ja hüüdis: „Oodake! Selle peale peate teie ja kõik kodanikud kord mõtlema!“

Siis pööras ta ümber ja ratsutas ühes teiste küttidega minema. Ta tundis ennast sügawasti alandatud olema ja mõtles edaspidi ainult kättemaksmise pääle.

Bahni linnakene on Pikajärwe põhjapoolsel otsal, mis pikuti põhjast lõuna poole ja kuni Wildenbruchi linnani ulatab.

See oli järgmisel aastal juunikuul. Wahli tütar, ilus Jutta, nagu teda üleüldiselt nimetati, pühitses oma sündimisepäewa. Ühes oma mõlemate õdedega ja teiste tüdrukutega läksiwad nad paadiga Pikajärwele sõitma. Wiimaks sõudsiwad nad paadi teisele poole kaaldale ja läksiwad maale, et siin lauldes ja mängides aega wiita.

Hilisel päratlõunel tahtsiwad neiud, keda arwu järele kaheksakesi oli, üle järwe tagasi sõita, kui nad paadi kadunud leidsiwad olema; see ujus kaugel järwe pääl. Tüdrukud pidiwad kaugelt maateed, läbi Walmodeni metsa tulema, milleks neil wähemalt kolm tundi ära kulus. Kui see kuulis, et nad tema maa pääl on, hakkas ta neid wististe kimbutama. Tüdrukutel ei jäänud aga muud nõu üle, kui seda julgustükki ette wõtta.

Rutuga hakkasiwad nad endid kalda ligidale hoides, linna poole ruttama. Nad lootsiwad, et Walmoden nende siin olemisest teada ei saa. Tõepoolest oli neid aga ammu juba märgatud, ja paat ei olnud ka iseenesest lahti pääsenud. Walmodeni kütipoiss oli selle salaja lahti päästnud ja kaldalt eemale lükkanud, et tüdrukuid sellega sundida läbi Walmodeni metsa minema.

Niipea kui Walmoden kuulis, et neiud tema maa pääle jõudnud, lasti jahikoerad lahti, mõisaherra ühes teenijatega hüppasiwad hobuste selga ja kihutasiwad metsa.

Tütarlapsed aimasiwad peagi, et neid hädaoht ähwardas. Selle pääle waadates, et päike ikka madalamale wajus oliwad nad juurema osa teest peaaegu jookstes ära käinud. Wähe aega enne päikese alla wajumist jõudsiwad nad jõe äärde, millest ühe weski lähedal ahtake sild üle käis. Päälpool silda oli jõgi üles paisutatud, et weskil rohkem wett oleks.

Ühelpool silda oli jõgi lai ja sügaw ja teisel pool nii kiirestiwoolaw et wõimata temast läbi minna oli. Kui tüdrukud parajasti silla pääl oliwad, nägi Jutta tagaajajaid lähenema. Teised tüdrukud karjatasiwad ehmatuse pärast, kuid Jutta ei kaotanud julgust. Purdel, mis wesiweski lähedalt üle jõe wiis, ei olnud käsipuid; ristpuude pääle oliwad ainult lauad laotud, mis naeltegagi kinnilöödud ei olnud.

Jutta hüüdis oma seltsilistele paar sõna ja kõike oma jõudu kokkuwõttes tõstsiwad tüdrukud lauad päält ära, nii et selsilmapilgul, kui Detlew v. Walmoden ühes jahikoertega ja kütidega teiselpool kaldal ilmus, hobusega enam üle silla tulla ei saadud.

Ainult kolm kitsast palki oliwad weel risti üle jõe, millede pääl lauad oliwad olnud. Ühelpool kaldal seisis Waimoden oma meestega, teisel kaldal tüdrukud.

Detlew oli wihane, et saak tal käest ära pidi minema, ja tegi oma wihale sõimusõnades maad. Noored linnaneiud ei pidanud selleaegse kombe järele ka mitte eneste kohta häbistawaks, oma tagaajajaid pilgata ja naerda.

Walmoden, kes wiha pärast nagu meelest ära oli, äsitas koeri tüdrukute pääle ja üks kõige wihasematest julges ka palkide pääle minna. Sellele järgnesiwad ka mõned teised koerad; kui nad üle palkide saiwad, pidiwad tüdrukud kartma, et neid lõhki kistakse. Jällegi leidis julge Jutta nõu. Otse silla kõrwal oliwad oksest puhtaks laasitud teibad maas. Ühe niisuguse teiba wõttis ta kätte ja lükkas esimese koera purde pääle maha. Waljusti huludes kukkus koer jõkke ja oli lähemal silmapilgul weskiratta wahel purustatud. Esimesele järgnes teine ja kolmas koer, ja teised ei julgenud enam edasi tungida.

Ka teised tüdrukud oliwad Jutta eeskujul teibad kätte wõtnud ja seisiwad nüüd nagu kaitsewägi silla juures.